

Lackfi János

KÉT HOMMAGE

Max Jacob

Kívül rozsdá befolyta varacskos bőr
 bévül lucskos vattába pólyált
 sikos magvak sokasága
 a telt narancsfény robbanásig feszíti
 ó otromba sütőtök vágyak
 túlérlett gyümölcse jöjjön
 Jézus a lelkek tűzseréze
 és hatástalanítson végre

Pierre Reverdy

A felhők hamuhalmán átütő feketébb
 mozgó koromfolton bozontos szemrésen
 át letekint rám letekint magára bennem
 míg a faágak bordázatán rostáján
 lereszelődő hógolyó maradéka apró
 petárdapukkanással földet ér aztán csak a
 korlát fagyos vasát markoló szédület

LEGALÁBB ELÜTNÉNEK

Üssenek el legalább!
 Nem híres gázolóra vágyom
 lehet bárki a telefonkönyvből
 Ne üssön el nagyon, szelíden
 billentsen meg a lökhárítóval
 (medve-hátbaverés,
 vesére irányzott,
 elcsúszott, tompult jobbhorog)
 Egyensúlyomat persze
 nem nyerem vissza többé:
 néhány legyező- avagy korállszerű
 rejtett bevérzés
 – tétova graffiti a benső

folyosók falán
 Azontúl cinkelt,
 körömmel megjelölt, pakliból kijáró
 kártyaként lépkedek majd a telefonkönyv
 lakói közt,
 apródharisnyás láb helyett
 tükörképemet kötöm
 derekamra köténynek
 Azontúl más nem változik, mint
 fülem mellett az évszakok:
 tők, makk, piros szív, zöld levél.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Dobó Judit

AZ ÁBRA

Mielőtt elindultunk volna, megkérdeztem Tódort, nem kékült-e be nagyon a combom. Nem kékült be, babácska, mondta édesen mosolyogva, menjünk, babácska.

Én úgy láttam fent a lakásban, mondtam Tódornak, hogy bekékült a combom, mondtam, nem érdekes, így ő. Lehet, hogy jobb lenne, ha megmutatnám az anyámnak, mondtam, van rajta egy tenyéryi kék folt, lehet, hogy már el is zöldült egy kicsit, és veszélyes minden lábfájás. Miért, fáj? – kérdezte. Nem, mondtam, de hát a folt azt bizonyítja, hogy veszélyes, mondtam. Megmutatom az anyámnak, mondtam. Ahogy gondolod, babácska, így ő.

Csípős hideg volt. Szüleimet mindketten megpuszítottuk. Tódor bement a kisszobába, hogy magára húzzon egy harisnyanadrágot a nadrág alá, mert teljesen átfagyott. Utánamentem, még nem volt kész, csak félig húzta magára a harisnyanadrágot, és akkor benyitott az anyám is, mert nem értette, miért tűntünk el mind a ketten. Ja, bocsánat, mondta, és rögtön ki is ment. Siessünk, babácska, mondta Tódor.

Gyorsan meg is ebédeltünk, leettem spenóttal a szép ibolyamintás blúzomat. A koscsiban jutott eszembe, hogy nem mutattam meg az anyámnak a combomat. Miért nem figyelmeztettél? – mondtam Tódornak. Igaz, folytattam, csak annyit mondott volna, hogy nem tud a dologhoz hozzászólni. És mindez csak azért, mondtam, mert nem szeret engem, ő sem, csak úgy érzi, hogy szeretnie kell, mert ez anyai kötelessége, mondtam, büntudata van, hogy nem szeret, és ettől még kevésbé szeret, a büntudat,